

motsvarande 200 dagsverken, förändras sålunda att i stället för dagsverken värdet af derunder nedlagda kostnader bör uppgå till minst 130 R:dr R:mt, såsom kommande närmast värdet af den bestämda bergssprängning eller jordrymning; och gäller denna ändring såsom arbetsminimum för alla de mineralier, som, enligt Grufvestadgans 1 §, äro föremål för inmutning.

§ 8.

De i 43 § gjorda bestämmelser i afseende på arbets- eller försvarstiden, skola hädanefter så tillämpas, att denna tid för *stenkols* brytning beräknas dubbel så lång som för andra mineralier.

§ 9.

Äldre inmutare af stenkol, hvilka icke försutit sin rätt, eger att hos bergmästare-embetet göra anmälan om att få sina inmutade områden sammanslagna till det omfång § 4 bestämmer, utan afseende på om inmutningarne äro belagda med utmål eller ej; dock är inmutaren skyldig att vid denna anmälan förete fullständig karta, som upptager de gamla inmutningarne och som bestämmer gränserna för de nya eller sammanslagna.

I öfrigt skulle Grufvestadgan förblifva oförändrad.
Stockholm den 29 Januari 1867.

A. E. Ros.

N:o 69.

Af Grefve **Mörner, Carl Göran** om antagande af en författning angående afkortning af stämmoböter vid saknad tillgång hos den bötfällde.

Genom Kongl. Brevet den 2 November 1836 samt Kongl. Statskontorets derpå grundade Cirkulär af den 8 påföljande December har blifvit stadgad, att stäm-

moböter för uraktlåten betalning af krououtskylder vid uppboärsstämma skola, vid saknad tillgång hos den bötfälde, i kronoräkenskaperna afkortas, utau att få till kroppsstraff förvandlas, och genom Kongl. Brevet den 6 Juli 1849 i särskildt mål, hvilket Kongl. Bref finnes infördt under N:o 51 i Författnings-samlingen för samma år. har blifvit förklaradt, att ej heller böter, ådömde för underlåtenhet att i tillflyttningsort inom stadgad tid aflemna prestbetyg eller att meddela påbjuden uppgift till mantalsskrifnings-förrättning, borde, i händelse den bötfälde till deras gäldande saknade tillgång. med kroppsstraff aftjenas. Sedan den nya Strafflagen utkommit och den i sammanhang dermed under den 16 Februari 1864 utfärdade särskilda förordning angående samma Strafflags införande m. m., har hos vederbörande tvekan uppstått, huruvida förberörda föreskrifter nu mera voro till efterlefnad gällande eller om icke jemväl förenämnda slag af böter borde till kroppsstraff förvandlas, och då underdånig hemställan om föreskrift i ämnet blifvit hos Kongl. Maj:t gjord af Konungens Befallningsningshafvande i Stockholms län, har under den 2 sistlidne November det nådiga svar blifvit meddeladt, att Kongl. Maj:t, med afseende på innehållet af § 8 i Kongl. Förordningen den 16 Februari 1864, funnit någon särskild förklaring uti ifrågavarande hänseende icke vara erforderlig. Såvida jag rätt uppfattat meningen med denna hänvisning, skulle af densamma följa, att hädanefter de, som gjort sig förfallne till ifrågavarande slag af böter, borde för desammas aftjenande släpas i fängelse, men skulle dock helst se, att denna min uppfattning är origtig, enär jag, för min del, har svårt att på sådant sätt uppfatta 1864 års nyss åberopade författning. Genom densamma finner jag nemligen, att icke andra lagrum än Missgernings- och Straff-balkarne i 1734 års lag, med vissa undantag, samt alla de särskilda stadganden, som utgjort förklaring eller ändring af hvad sagde Balkar i innehållit eller tillägg deri, uttryckligen upphävas och att samma förordning ej heller utmärker att med sådana viten och böter, för hvilka förvandling till kroppsstraff icke förut ifrågakommit, skall hädanefter anorlunda förfaras, utan att densamma endast bestämmer, huru förvandling till sådant straff skall ske i fråga om de viten och böter, hvilka förut vid bristande tillgång aftjenats med ett eller annat slag af kroppsstraff. Då emellertid ovissheit förefinnes om rätta förfaringssättet, och den åsigt, som förut gjort sig i lagstiftningen gällande, eller att de böter och viten, om hvilka nu är fråga, skola vid bristande tillgång hos de bötfälde afkortas, synes mig med billighet mest öfverensstämmande och derjemte leder att för Kronan årligen bespara dryga utgifter, vågar jag i ödmjukhet föreslå,

att Riksdagen må besluta en författning, hvarigenom stadgas, att stämmoböter samt de böter, hvilka enligt 5 och 6 §§ af Kongl. Förordningen den 20 Juli 1861 angående mantals- och skattskrifningarne i Riket kunna varda ålagde,

skola, i händelse af saknad tillgång hos den bötfälde till deras gäldande, i kronoräkenskapen afkortas.

Om rerass af denna min motion till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Carl G. Mörner.

N:o 70.

Af Herr Wallenberg, André Oscar, angående myntfotens bestämmande i guld, m. m.

Det är en känd sak, att Svenska myntfoten icke motsvarar de fordringar man har rätt att fordra i en tid, då vetenskaperna fullständigt utredt alla hithörande ämnen och förhållanden.

Myntenheten bör innebära det största möjliga värde inom den minsta möjliga volym. Svenska myntenheten är ett stycke prägladt silfvermynt, innefattande ett och ett halft ort finsilfver och ett halft ort koppar, toleransen oberäknad. Det är således hvad man kallar 12-lödigt silfver och af de 25 procent koppar som medfölja vore det en fördel och besparing, om 15 procent aldrig ditlades. En så stark koppartillsats gör myntet hårdare och hårdheten vållar att vid nyttjandet slites myntet så att myntstyckena snart förlora uti vigt. Vid begagnandet af en mindre tillsats t. ex. 10 procent af koppar, så blir myntet mindre hårdt och möjligen kunna derå anbragta vapen eller bilder något litet så småningom förlora sina skarpa konturer, men myntstyckena behålla icke desto mindre sin ursprungliga vigt. Den quantitet koppar som sålunda onödigtvis bortslösas är ingen obetydlighet. Om man antager att Riksbanken innehade silfvertackor för utmyntning af 4,000,000 specier, så erfordras dertill 80,000 skålpund koppar, och om koppartillsättningen nedsättes från 25 procent till 10 procent, så besparades derigenom 48,000 skålpund koppar. Med temlig visshet kan antagas, att svenska specier nedsmältas för sin rika kopparhalt.

En annan anledning till att önska förändring är det kända förhållande, att grannländerna Norges och Danmarks specier innehålla $3\frac{1}{4}$ öre mindre i silfvervärde.